

Klara

I nat

Klara

I går

Max er en almindelig fyr i starten af tyverne, derudover er han jomfru og har aldrig haft en kæreste. Han bor på kollegie i en anden by, men er hjemme på besøg hos sine forældre og bor på sit gamle drengeværelse. Han er ung, optimistisk og en lille smule naiv.

Klara er ti år ældre end Max. Hun har et misbrugsproblem, som hun finansierer gennem at prostituere sig. De sidste tre år er hun flyttet ind og ud af forskellige narkokvarterer. Hun er langsomt på vej mod bunden og har inderst inde opgivet at nogensinde fylde 40.

Her er nogle tekster om klara på temaerne "I går", "I nat", "Diskoteket" og "Sidenhen?". Læs dem og anvend dem som byggesten for at bygge din Klara

Høj

I går sad jeg og Anki og så noget TV på en taxicafé. De viste en gammel film med Clark Gable, fra da dengang livet var meget enklere og på en eller anden måde fangede den os begge. Vi sad der og længtedes efter at der skulle komme en flot, tryk fyr og bare tage os med et sted, hvor livet var enkelt og ukompliceret. Så da vi kom ud fra caféen, var vi nødt til at trøste os lidt. Vi lejede den samme film igen og gik hjem til Anki, som havde et lille nødforråd som vi kunne ryge, for hun ville snart få noget nyt en af dagene og hun var den der havde penge af en eller anden årsag (det var hende der gav hele dagen).

Vi krøb sammen i hendes sofa og tog nogle dybe sug ud af glasbongen som vi sendte frem og tilbage. Vi forventede at at Clark Gable skulle træde ud af TV'et og tage os med tilbage derind, men det skete aldrig. I stedet sad og lukkede lort ud om ham, om hvor for dårligt det må have været at være kvinde på den tid, gå hjemme og have som eneste mål at gifte sig "godt" i betydningen at han skulle være rig og ikke slås. Siden satte vi Kate Bushs Wuthering Heights på repeat og sang med så godt vi kunne.

Fuld

Da jeg vågnede havde jeg en flaske vodka ved siden af mig. Fanden ved hvor den var kommet fra. Den var helt uåbnet, i mellemprisklassen fra systemet. Jeg var rigtig dygtig og gik og drak af den så den holdt hele dagen, så om aftenen var jeg i rigtig festhumør og bestemte mig for at forsætte med at drikke. Det lykkedes mig at tigge lidt penge i tunnelbanen og købte nogle elefantøl på systemet og ringede efter Anki og Petra som havde enslags midlertidig bolig for folk på vej ud i samfundet igen.

Lejligheden var steril og kedelig, og Anki og Petra som ikke havde måttet drikke på flere måneder blev døddrukne af øllen næsten med det samme og begyndte at beklage sig sig og fik angst over at de drak, som smittede af på mig også. Så sad vi der og græd over hvilke forbandede liv vi levede og fortsatte med at drikke til alle øl var væk. Så ringede Ankis opsynsmand flere gange på hendes mobiltelefon så vi blev tvunget til hurtigt at rydde alt af vejen og siden tage ud i byen, hvis han skulle komme forbi så han ikke skulle se at hun havde drukket.

Spjældet

Politiet lod mig i alle fald sove ud. Jeg havde tydeligvis været voldsom, da de skulle bure mig inde, sagde de. Jeg kunne som sædvanlig ikke huske noget, men de havde sikkert ret. De er altid så fandens barske og hårdhændede. Det forslår ikke at de siger at man har gjort noget forkert (det ved man jo allerede) og så bliver man nødt pænt til at følge med og blive låst inde istedet for at de skal komme op og toppes med en og hive rundt i en. Som om det skulle være mandligt at slås med en som vejer halvt så meget og som hverken har knippel, tjenestepistol, forstærkninger eller loven på sin side.

Spjældets morgenmad er helt ok, og samtalen med socialbehandleren gik hurtigt. Naturligvis skal jeg forsøge at forbedre mig, og jeg forstår at min destruktive livsstil ikke holder i det lange løb og at jeg måske skulle flytte hjem til mine forældre eller en anden som kunne hjælpe mig at komme på fode igen, for man vil jo ikke leve som jeg gør. Det vil man jo faktisk ikke, eller hvad? Han gav mig også en adresse til en støttegruppe for narkomaner og andre elendige som alligevel aldrig er velkomne i samfundet igen, andet end på en fornedrende måde, om man ikke har fundet Gud eller vil være på TV.

Jeg var ude i byen i tide til frokost.

Tossen

Min verden er på en eller anden måde parallel med den rigtige verden, men alligevel helt separat. Der gælder helt andre love og regler.

Han sagde at han havde en seng derhjemme, og at jeg kunne sove der. Naturligvis var der noget underforstået, men det var ok. Jeg havde brug for at sove ud, tage et bad og spise et ordentlig måltid mad og så er et knald ikke for meget forlangt. Så jeg blev ikke overrasket da det viste sig at der kun var en dobbeltseng og at han havde for ondt i ryggen til at sove på sofaen.

Hele lejligheden var fuld af fotografier af en kvinde, formodentlig en gammel kæreste hvis man skulle bedømme det ud fra billederne. Så gav han mig noget tøj, som jeg genkendte fra fotografierne, som han syntes jeg skulle tage på, en speciel shampoo og sådan blev det ved. Han lavede mad som han i en bisætning påstod var min livret.

Jeg vågnede om natten ved at sengen rystede og jeg indså at han lå og spillede den af. Han blev ved i en evighed, sikkert 30 minutter inden kan til slut kom med en halvkvalt lyd, eftersom han stadig troede at jeg stadig sov. Siden gik han og lagde sig i sofaen.

Fixehuset

Jeg ved faktisk ikke hvem der ejer lejligheden, selvom jeg har boet der af og til. Det er sikkert et ømt punkt, som den kommunale boligforening har glemt at sælge, formodentlig fordi det ligger for tæt på det der bofællesskab for gamle narkomaner, eller også tilhører det nogens gamle tante som bor i Spanien og ikke har nogen anelse om hvad der sker i hendes gamle lejlighed, som hun ikke har kunnet formået at sælge endnu. Møblerne, eller hvad der er tilbage af dem, ligner nogens tantes. Mørke og røde med sort, slidt træ.

Jeg væltede ind klokken tre og gik ud som et lys i en sofa i et rum hvor nogle gamle venner tog lightergas og så tegnefilm til børn på TV. Da jeg vågnede var der nogen som havde lagt et tæppe over mig, som var tyndt og hullet sine steder, der hvor sølvfiskene har været fremme. Alt hvad der var i køleskabet var udløbet og muggent, og jeg var stadig lidt omtumlet efter gårsdagen. Jeg stjal en trøje som så ny ud og et sjal som lå på hattehylden og gik ned i byen.

Under broen

Det ser ud som på film. En lampe som er ved at gå i stykker og blinker lidt. Bare affaldet som er for småt eller smattet til at man kan gøre noget fornuftigt med, er hvad der er tilbage på betonnen. Det andet er samlet i bunker som man ikke skal røre ved, hvis man vil undgå ballade. Hvis aviser er tørre isolerer de godt. Ind i mellem kommer Per derned med et par flasker vin. Ingen ved rigtig hvorfor. Måske fordi han er kommet videre og har brug for at påminde sig om hvor han var på vej hen, eller måske fordi han føler sig skyldig for at han slipper for det her lort. Eller også er det bare oplevelsesturisme. Det bliver lige værdsat hver gang.

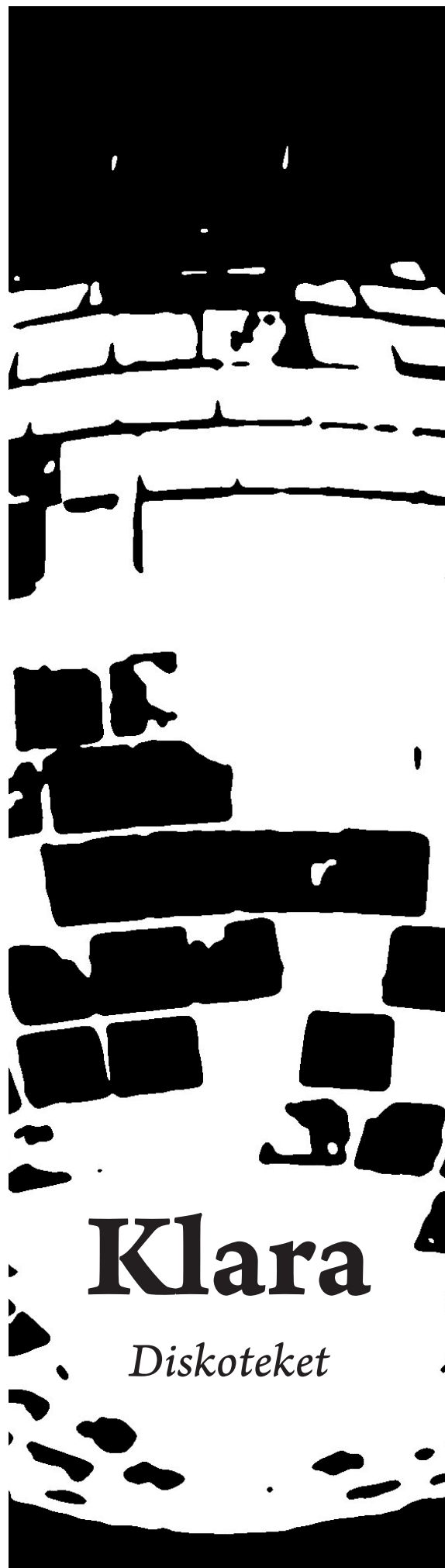
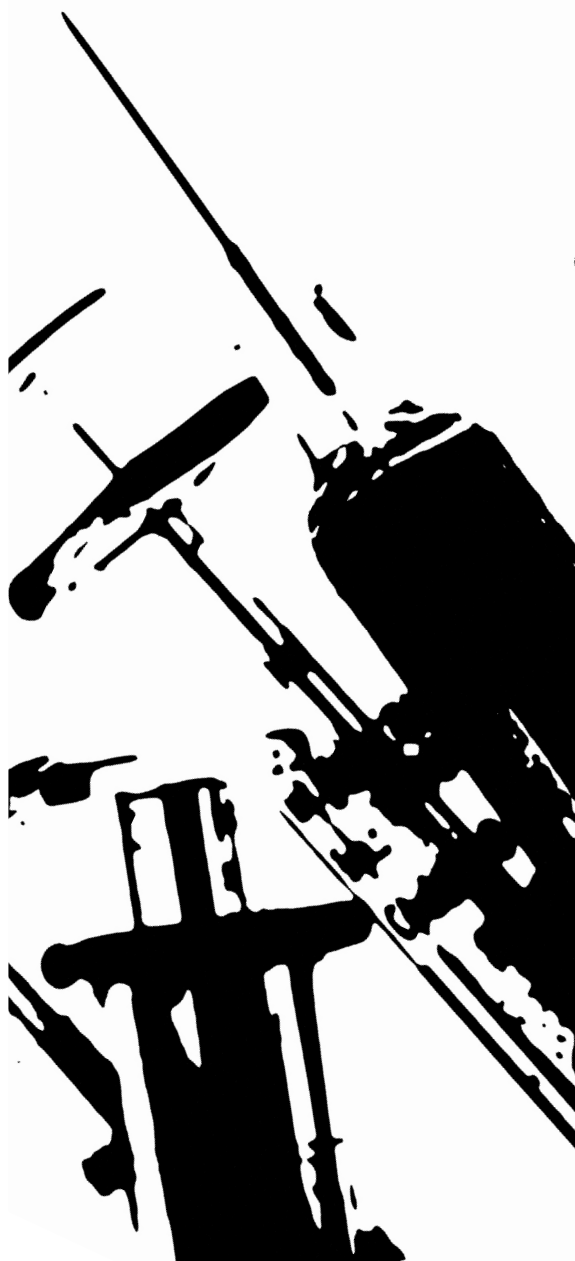
Nogen har et par papkasser præcis der hvor den vælvede betonstolpe møder selve broen. Hvis man har lige så meget under sig, som over sig bliver det efterhånden rigtig varmt. Hvis man lægger øret mod betonen kan man høre vandet slå ind mod stolpen længere nede.

Ugebladene har man bare for at læse. Papiret er for kompakt på en måde og bliver let koldt.

Der vil jeg aldrig ende.

Klara

Sidenhen?

Klara

Diskoteket

Glat

Steder hvor der svedes er bedst. Der er de ligeglade om man lugter dårligt. Man kan gå ind på toilettet og vaske det værste af sig, hvis man kommer direkte fra gaden. Man spørger en tilfældig pige, som står ved spejlet om man kan låne noget parfume eller lidt sminke, og det kan man næsten altid. Nogen gange for man også hjælp til at lægge det på. Sminken er nok mest for mig selv, der er alligevel ikke nogen som kan se noget i diskotekernes belysning, og i baren checker de bare om man er ældre end 18. Og det er man.

Der er nogle andre piger som plejer at gå derhen, så hvis man har fået penge fra det offentlige og ikke er nødt til at arbejde, så kan man hænge ud med dem, grine lidt og glemme hverdagen væk et øjeblik. Selvom vi ser lidt usle ud, er der altid nogen som prøver at byde en på drinks, så det bliver altid billigere end hvad man havde regnet med. Jeg synes det er synd for mændene, som tror at det er nødvendigt at sende spiritus til luderne for at have en chance.

Kunder

Af en eller anden årsag er er populært at gøre det på toilettet. Måske fordi det er privat, og så kan man gå ud og blære sig overfor kammeraterne og drikke en øl bagefter. Sygt, egentligt, men ingen har sagt at folk er normale. Tendensen er at mændene bliver yngre og yngre. De tænder på ideen om at betale for sex eller at have sex med en helt ukendt, mens deres kærester er ude på dansegulvet.

Når man samler kunder op på en bar, er der ingen som bekymrer sig om hvor fuld eller skæv man er. Det er lettere hvis man er bedøvet på en eller anden måde. Og gør man det på toilettet, er det hurtigt at skylle smagen bort i baren bagefter.

Man lærer hurtigt vilken slags folk man kan samle op på de forskellige steder, hvor man skal gå hen for at undgå de voldelige, de fattige og taberne. Her er jeg aldrig blevet snydt, slået eller smidt ud. Ind i mellem er jeg endda blevet budt på drinks og danset. En gang var der en fyr som lagde an på mig rigtigt. (Eller det tror jeg.)

Det går

Jeg står i garderoben. Jeg har hevet så meget i nedringen at trøjen er begyndt at blive slidt. Når jeg læner mig frem kan vagten i Schott-jakken kan se hele herligheden. Jeg peger på en grøn jakke og siger “det er den der” og smiler til ham da henter den. “Jeg kan ikke huske hvilken lomme”, siger jeg han mærker efter indtil han finder pungen i en af sidelommerne. Han rækker den til mig uden at kikke i den og opdage at den tilhører en Rebekka Jansson med kikset hjemmepermanent og noget der ligner et lillebitte kors med Jesus på i en tynd kæde om halsen.

Hun har tre forskellige betalingskort. Jeg tager et og alle sedlerne og rækker pungen tilbage til vagten som lægger den ned i lommen igen og hænger jakken på plads. “Koster det noget, eller?”, siger jeg, men han ryster på hovedet. “Glem det”, siger han til mine bryster. Jeg blinker til ham, og giver ham et nik, og går derfra for at lægget kortet i baren. Nu er det Rebekkas tur til at give.

Romantik

Du ser bare hvordan jeg ser ud udenpå. Hvordan jeg fryser indhyllet i tæpper under St. Eriksbroen. Jeg ville ønske at der fandtes et kabel, så jeg kunne forbinde dit og mit hoved så du kunne forstå. Hvor fantastisk det er at det kan været sygt svært at sige “i”, hvordan verden forsvinder og bliver til et enkelt punkt, hvordan man er parat til at sutte elefantomanden af for at få et fix til når lattergastrippet er over, hvor velbehagelig man bliver af MDMA. Jeg lever mit liv på indersiden af kroppen, dybt inde i min hjerne, som jeg har give så sygt mange prygl. Jeg tør. Vi lever ikke i samme verden, forstår du vel. Billederne som flasher forbi når jeg dør kommer ikke til at være noget familiealbum, forstår du nok, ikke engang H.G. Wells rejsefotografier kommer i nærheden. I 30 sekunder havde jeg fuld styr på meningen med livet, men nåede ikke at skrive det ned. Du har lån i et hus og en bil, du tager på arbejde hver dag og ser frem til dagene, som du selv bestemmer over. Hvis jeg ikke allerede er stukket af, venter jeg der.

Pragmatisk

Jeg kører hårdt på så længe det går. Måske ikke hver dag, men ofte nok. Nogen gange falder brikkerne på plads i hjernen af en eller anden årsag, og man kan se sig selv udefra, og se hvor slemt det egentlig står til. Eller også er det bare en fandens god dag, som fortjener at man lægger guldkant på. Eller en helt almindelig torsdag. Andre bruger gule ærter med flæsk. Så længe man rammer rigtigt med nålen er man ok, og jeg har altid været rolig på hænderne.

Når man er død så er man det, og så er der ikke mere. Jeg har ikke nogen som tænker på mig, så det er frit for at fade bort når dagen kommer. Heg har det i al fald bedre end de stakkels pensionister, som ligger hjemme i sengen og lytter til sine hjerteslag og venter på døden. Det har jeg valgt selv, og jeg vil vædde på, at hvis en nekrofil skulle vælge, ville han tage mit lig istedet for en senet kælling alle ugens dage. Ikke fordi det spiller nogen rolle. Når man er død er man død.

Opgivet

Jeg ved det kommer til at gå ad helvede til. Det er ikke så svært at regne ud. Det skulle da lige være hvis jeg fandt Jesus og han fik mig på ret kurs, så jeg ku holde op med det lort. Så skulle jeg fise rundt på skoler og vise mine gamle nålemærker og tale med ungerne om Requiem for a Dream-livet og forsøge at skræmme livet ud af dem, så de ikke bliver som mig.

Sidde på en skide taburet i en dramatisk dæmpet aula og tale om at få overdosis på et toilet i et storcenter, blive kørt på skadestuen med fråde om munden, blive formanet af læger og socialarbejdere, flygte derfra og køre halvnøgen med bus til første den bedste ven med et fast sted, kun for at begynde forfra igen. In med lortet. Op på hesten. Køre hårdt på.

Sidde og kikke på dem fra taburetten og spekulere på hvordan det kommer til at gå dem. Bagefter kommer pigerne som tror det bliver bedre, hvis de giver en et kram, og når de er færdige, kommer idioterne som synes man er cool, og vil spørge om hvordan man ruller joints eller hvordan det føles at været høj. Hvis jeg finder Jesus håber jeg det bliver efter døden.

Max

Forældre

Max

Kæreste

Max er en almindelig fyr i starten af tyverne, derudover er han jomfru og har aldrig haft en kæreste. Han bor på kollegie i en anden by, men er hjemme på besøg hos sine forældre og bor på sit gamle drengeværelse. Han er ung, optimistisk og en lille smule naiv.

Klara er ti år ældre end Max. Hun har et misbrugsproblem, som hun finansierer gennem at prostituere sig. De sidste tre år er hun flyttet ind og ud af forskellige narkokvarterer. Hun er langsomt på vej mod bunden og har inderst inde opgivet at nogensinde fylde 40.

Her er nogle tekster om klara på temaerne "I går", "I nat", "Diskoteket" og "Sidenhen?". Læs dem og anvend dem som byggesten for at bygge din Max.

Selvfølgelig længes jeg efter en kæreste

Jamen, det er klart at jeg længes efter en kæreste. Jeg tror ikke der findes nogen i det gamle slæng, Jocke, Filip, William, Oscar som har længtes så meget efter det som jeg. Jeg ved bare ikke rigtigt hvordan man skal gøre. Hvordan ved man om nogen er interesseret i en, sådan rigtigt? Hvad betyder det når en pige ler af en? Hvad betyder det hvis hun bumper ind i en i køen på cafeen for at betale? Man kan sige at det var et bryst som gned sig op af bagsiden af armen, selvom man ved det ikke, for man har aldrig følt på et bryst tilstrækkelig længe for at vide med sikkerhed.

Man bygger drømme. Forestiller sig hvordan det skal være. Sådan eller sådan. Maler billeder af hvordan det skal være, se ud, føles. Selvom inderst inde ved man at det bare er en fantasi, et slags romantisk idealbillede, som man skabt uden rigtigt at have grundlag for det. Filip siger at det ikke er noget særligt, men det er svært at vide. Hvordan man man vide om det er det samme for alle. Om du oplever farven "grøn" på samme måde som mig? Det kan man aldrig finde ud af. Sådan noget som sproget ikke formår at udtrykke og forklare. Selvom, ind i mellem tænker jeg, at det er præcis det her, som man bygge op når man er sammen. Når man ikke behøver sproget længere. Men man har brug for det for at komme så langt.

Måske er jeg bøsse

Ind i mellem spekulerer jeg på om jeg er bøsse. Jeg er ret sikker på at jeg ikke er, men jeg bilder mig ind at det ikke er muligt at udelukke det. Jeg forsøger at overbevise mig om at jeg er forelsket i den eller den, Louise eller Anja, men det virker ikke. Jeg tænker at det skal komme tids nok, men man kan jo ikke lade være med at tænke over det. De fleste andre har jo knap nok talt om andet de sidste 10 år, og for alle undtagen mig er det gået fra tanke til handling. Hvis jeg var forelsket, så burde jeg vel vide det, eller hvad?

Eller måske er jeg bare helt asexuel, helt uinteresseret af sex og ude af stand til at føle kærlighed. Jeg håber det ikke. Alt kredser jo om det – alle tv-serier, alle film, næsten al musik. Kroppe og følelser. Hvis jeg ikke må være med, har går jeg jo glip af halvdelen af livet. Eller lader alle de andre bare som om.

Venter på den rigtige

Jeg holder igen. Det er hvad det er. Jeg har ikke lyst til at hoppe i seng med den første den bedste, sløse en masse "jeg elsker dig" bort i nogen som jeg i bedste fald kun er sammen med i et halvt år. Når det sker, skal det ske for real. Ikke gøre det halvt.

Nogen gange tester jeg mig selv, flirter med noget, mend er sker aldrig noget. Nogen gange er nogen interesseret, oftest en yngre pige, men jeg har aldrig gjort noget ud af det. Det har aldrig føltes rigtigt

Når "hun" kommer er der ingen tvivl. Det kommer til at kunne mærkes. Der kommer ikke til at være noget valg. Jeg kommer til at falde i, hvor meget jeg end forsøger at stålsætte mig og forsøge at være mig selv. Pladask, sådan kommer det til at lyde, og så ligger jeg der. Og så er alt nyt – det første kys, det første rigtige sex, at sove sammen nøgne under samme dyne. Alt det kommer til at være nyt og ægte, og ikke have delet det med nogen anden. Fra mig kun til dig. Jeg længes efter det.

Kondomhavari

Mor og far havde aldrig tænkt sig at jeg skulle blive til noget. "Kondomhavari" sagde mor sådan helt ud af det blå. Jeg tror at hendes pointe

var, at man bliver nødt til at acceptere sådan nogen ting, som man ikke havde tænkt sig skulle ske, at det så er det dårligt eksempel, er noget andet. I hvert fald hvis accept skal være mere end ligegyldighed og mindste mulige indsats.

På en eller anden måde føltes det befriende. Det kom ikke som nogen overraskelse, men fremfor alt som en bekræftigelse af at "det ikke var mig". Det var ikke min skyld at de var ligeglade, at de ikke havde tid til andre end dem sig selv og hinanden. At jeg fik lov at vente en time efter fodbold inden far kom og hentede mig, fordi det havde passet dårligt med hans golfskema. At altid havne sidst på listen.

Man lærer hurtigt at leve med det, men det er svært at leve med følelsen af at det er fordi man har gjort noget forkert. Men det var ikke min fejl, det var kondomets. Når man vidste det, var det ikke så svært at finde en lærer eller andre forældre at se op til og ros af. Egentlig var det heller ikke kondomets skyld, men mor og fars. Men det tog lang tid at forstå.

Pyllermor

Mor har altid været lidt af en pyllermor. Jeg skulle være hjemme klokken 18, selv på lørdage, så når jeg skulle langt væk til rollespilsklubben var jeg tvunget til at være den første der tog hjem. At hun var urolig gjorde mig selv bange, bange for at tage S-toget, bange for at gå den korte tur mellem stationen og huset, og det var sjældent at jeg kom hjem så sent som klokken seks.

Måske havde det noget at gøre med far. Han kunne heller ikke passe på sig selv. Han drak, og det hjalp ikke ligegyldig hvor meget vi bad ham om at holde op. Han ville drikke og til sidst smed mor ham ud, og han kom aldrig tilbage. En gang da jeg kom hjem fra rollespilsklubben så jeg sidde og skråle med de andre fulderikker på stationen og så fik jeg travlt.

Det tog tid for mig at vokse op og ikke være bange mere, om det er det det indebærer at være voksen. Hun har ikke forstået at jeg blev nødt til at flytte til en anden by for at finde mig selv, finde modet til at gøre det jeg ville. Og modet til at ville mere end bare være "sikker". Nu kommer jeg sjældent hjem før seks, bare fordi.

Forsøgskanin

Når for og mor fortæller mig om da jeg var lille føler jeg mig som en skide forsøgskanin. Glem alle forestillinger om arv – jeg er et direkte produkt af mit miljø.

For at jeg ikke skulle blive allergisk mod noget tog min far mig rundt på bondegårde og tværede mit ansigt ind i pelsen på fårene, tvang mig til at fodre køerne, selvom jeg var så bange at jeg græd hysterisk bagefter, tvang mig til at sidde sammen med grisene. Jeg kunne skrive da jeg var 4. Mor og far var selvfølgelig ikke religiøse, og morede sig med at lære mig så mange bandeord som jeg kunne da jeg var 6 år gammel, "helvede" er jo bare et ord, "ladegård" eller "jernbane". Gæt om jeg var populær blandt de andre børn, og hvor meget deres forældre hadede mig.

Far prøvede en hjernevasketeknik på mig som han havde læst i Science, så det var ikke kunne spise uden først at have vasket hænderne. Det gjorde det umuligt når vi havde travlt i skolen, for ikke at nævne udflugterne.

Ingens ridder

Hvis ikke jeg så på rulleteksterne efter at filmen var slut, hvem skulle ellers gøre det? Hvem har tid til at bekymre sig om key makeup artist, music executive og key grip? Tak til Denver fire department. Listen er der af en årsag, men så snart hovedrolleindehaveren har sagt sine sidste

Max

Fritid

Max

Skolen

replikker og kikket rødojet ind i kameraet, tones lyset op og alle styrter mod udgangen for at komme først. For at slippe for at stå i kø et ekstra minut ude foran biografen. Og ingen tænker på alle dem som faktisk gjorde filmen mulig.

Jeg har bestemt mig for altid at se alle rulletekster, for altid at tænke på alle dem, som ingen andre ellers skulle have tænkt på og være taknemmelig overfor. Den som har beregnet næringsindholdet på mælken, dem som har regnet ud at netop der hvor jeg bor, er der brug for en bus-holdeplads, og at 8'eren præcis er timet med toget til universitetet. Det er ikke Gud, men forvaltningen. Men der er ingen som bygger pralende bygninger for at hylde dem.

Jeg læser til ingeniør. Til en af de her ubetydelige erhverv som har obskure titler og om kræver at man kan udregne hårdhedsgrad og slå udvidningskoefficienter op på forskellige metaller. Endnu en i en række af stille, anonyme helte.

Journalisten

Jeg ved faktisk ikke hvorfor jeg valgte journalistlinien. Måske fordi den var svær at komme ind på. Jeg havde brug for et mål at sigte efter, noget som hjalp mig at orke at læse, og det var det det endte med. At jeg trives så godt som jeg gør, er nok mere helt end forstand. Jeg holder af at skrive, jeg holder af at gøre det kort, at finde kernen og fremhæve den. Det er skønt bare at rapportere og ikke selv behøve at tage stilling. Og skønt at lave korte reportager og ikke lade sig sne inde i flere uger i træk. Det passer mig fint.

Selvom det kunne være fedt at gøre som Walraff. At snige sig ind et sted, på en fabrik, blandt mennesker man normalt ikke får at se i avisen - enten fordi de er for rige eller for fattige. "Rigtig journalistik" som en af vores forelæsere holdt af at kalde det. Jeg antager at de fleste journalister aldrig for chancen for at udøve "rigtig journalistik", men man har vel drømme. Om to år skal jeg i praktik, sikkert på en eller anden lille lokalavis, og sidenhen får vi se. Man må ganske enkelt tage en dag af gangen, og se hvad der sker.

Sidder fast i samfundet

Jeg har aldrig brudt mig om skolen. Men har man noget valg. Det er ligesom med værnepligten – man bliver nødt til at gøre den, for at bevise at man duer til noget. Undlader man, så er man anderledes på en eller anden måde. Dårligere. Afvigende. Og så må man forklare overfor alle, hvorfor man følte at man ikke var interesseret i et bestemt emne – kunsthistorie, engelsk, nationaløkonomi eller datalogi.

Jeg nok egentlig valgt forkert: Jeg læser introduktionskursus på introduktionskursus i håbet om at der er noget som vil trække i mig, noget interessant, men det virker som en løgn. Jeg skulle bare have valgt noget, og så arbejdet frem mod eksamen og fået det overstået. Istedet for kan jeg alt for lidt kunsthistorie, engelsk, nationaløkonomi og datalogi.

Det er er the story of my life på en måde. Jeg træffer valg for at jeg tror at nogen anden synes det er vigtig, og siden er jeg for bange for, faktisk at træffe valget. Jeg vil ikke risikere noget, jeg vil gøre alle glade, og så bliver jeg klemmt i midten, og ingenting bliver egentlig godt. Bare jeg turde satse på en ting, og gøre det godt, men jeg ved bare ikke hvordan.

Max har ingen venner

Jeg har ingen rigtige venner. Jeg ved faktisk ikke hvorfor, men sådan er det. Måske er det fordi jeg er kedelig, eller også er jeg genert, eller også er det noget andet. Måske er jeg for grim? Jeg aner det ikke.

Jeg hænger ud med de andre på studerende på universitetet ind i mellem. Man kan læse sammen op til eksamen og skrive opgaver. Men af en eller anden årsag, laver de altid weekendplanerne lige præcis mens jeg er på toilettet eller går ud for at købe kaffe. Og så skammer de sig, når jeg kommer tilbage og jeg lader som om det har regnet.

Nogen gangen har jeg tvunget dem at tage mig med. Det er jo ikke så svært hvis man forstår det sociale spil og vælger sine ord vel. Men det er ikke det værd. Det er kun pinligt og man føler sig som en skyldig i at ingen har det sjovt.

Så nu går jeg ud alene. Det er bedre på den måde. Jeg har taget dansekurser (frygteligt!) og tvunget mig til at turde. Jeg skal finde mine egne venner et eller andet sted. Der må vel være nogen som kan li sådan nogen som mig. Hvad det end betyder.

Kristne spejdere og udviklingshæmmede

Om sommeren plejer jeg at hjælpe til på en lejr for udviklingshæmmede. Det er egentlig kristne spejdere som gør det, men man behøver ikke være kristen for at hjælpe til. Der er en fantastisk stemning der, både blandt ungerne og lederne, og det plejer at være utrolig sjovt. For mig er det skønt at komme væk et stykke tid og få lov at være præcis hvem som helst, og præcis hvordan som helst. Ungerne er vildt fede og elsker at være uden sine forældre, helt alene, og lave sine egne planer og fuldføre dem. Vi tager den gamle minibus til en eller anden by i nærheden og spiser is, ser på lokale seværdigheder og driller ungerne. Midt i det hele er en gudstjeneste, som man ikke behøver at været med til, hvis man ikke vil, og så plejer vi at forberede en slags optræden, til når forældrene kommer og henter dem efter et par uger. Efter det hænger vi ud et par dage, rydder op, er sammen og nyder roen, taler om hvor sjovt det var været og hvor sjovt det skal blive næste år. Vi køres til toget af omgange og tager hjem, tilbage til tristheden og hverdagen og almindelige mennesker, som ikke kan se pointen med at tage ud i skoven en uge eller to med unger, som ikke kan gå, eller lægge to tal sammen.

Så sætter man sig og drømmer om næste år, og kikker på kalenderen. Der er kun 11 måneder til næste juli. Desværre går tiden ikke altid så hurtigt. Så sætter man sig och drömmer om nästa år, och tittar på kalendern. Det är bara 11 månader till nästa juli. Tyvärr går tiden inte alltid så fort.

Gennemsnitsfyrr

Det var min kusin Jennie, som gav mig rådet at gå til kor. Det er herligt med konkrete opgaver – at flytte øltønder, stå i baren, servere etc. – som et supplement til studierne. Fællesskab, fester, udvekslingsfester på andre fakulteter og universiteter. Der der altid noget. Enkelt, på en eller anden måde.

Jeg har jo en ret hyggelig sangstemme, og når jeg er i det humør kan jeg faktisk være ganske morsom og holde gang i en fest. Selvom der aldrig har været noget "afkast" der. Bare lidt blikke, og så nogle af fyrene som synes at man optager lidt for meget plads. Men det kan de sgu selv.

I store svaghed er stærk alkohol. Giv mig øl i hvilken som helst mængde, og du kommer ikke til at mærke det på mig. Men giv mig et par snaps eller en lille kylling, så er løbet kørt. Jeg har lært på den hårde måde, hvor dårlig jeg kan blive. Det er bare at holde sig fra det skidt. Ærgeligt, for jeg synes det smager så godt.